

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

PRECUM ÎN CER...

Gândul face popas, precum călătorul trudit
caută loc ferit de arșiță, când drumul-i lung.

Gândul nostru la fel caută loc ferit de ispite
atunci când ajunge la această frumoasă pericopă:
„*Precum în cer, așa și pe pământ*“.

Dacă ar auzi oamenii de pretutindena tâl-
cul adânc al rugăciunii, câte
nu s'ar schimba în lume?
Dacă ar năzui fiecare să facă
precum zice în rugăciune,
unde ar mai zăbovi diavolul
și cine ar mai găzdui păcat
întru sine?

„*Precum în cer...*“, iată
adevărata noastră dorire; iată
calea mântuirii noastre!

Și cum va fi oare în ce-
ruri? Care va fi oare adevărul
din miezul acestei doriri? Ce-
rul este, mai întâi, locul fără
schimbare în care se află în-
ceputul țăriilor, dintru care is-
vorăsc puterile și prin care
se pornesc cele începute în
veac și fără contenire vor
isvori în vecie. Ca oarecare
putere să nu afle schimbare,
trebuie ca vremea să nu-i
poată aduce niciun fel de sminteală. Ca vremea
să nu afle sminteală într'o legiuire oarecare tre-
buie ca aceasta să fie astfel alcătuită încât toate
veacurile să se cuprindă în ea și toate cele vii-
toare să afle îndestulare dreaptă, în puterile ei.
Cine oare poate face astfel de fapte, cine poate
da astfel de legiuiri, pe care veacurile și fre-
cușul vremii să nu le roadă? În cer, unul

singur poate face acestea: Domnul Dumnezeu.

Că numai Domnul Dumnezeu singurul poate
legiui pentru vecie, dovadă avem Sfânta Scrip-
tură, care din veac este dată oamenilor și nici
o sminteală nu i se poate aduce de nimenea!

Rânduiele Sfintei Scripturi sunt veșnic po-
trivite mântuirii noastre de
pe pământ. Dacă o astfel de
Sfântă Lege ni s'a dat nouă,
cerul întru care este Domnul
Dumnezeu, nu va fi având
el însuși legiuiri și mai înalte,
și mai de preț? Desigur va
avea! În locul oamenilor pă-
timași și greșitori, cerul este
plin de îngerii cei fără pri-
hană, de sfinții cei bine făv-
nitori și fără stricăciune, de
mucenicii cei mult încercați
în virtute și prea bine plăcuți
Domnului. Aceștia viețuesc
în cer, după o rânduială
mai înaltă, decât cea cuprinsă
în Sfânta Scriptură, și de a-
cea creștinul cucernic dorind
cea mai aleasă desfătare pen-
tru sufletul său zice: „*Precum
în cer așa (să fie) și pe pământ*“!

Calea către cer

„*Precum în cer*“ înseamnă asemenea, că
pe pământ dorim să domnească *legea dragostei*
pe care s'a zidit cerul și toată puterea lui
Dumnezeu. Legea iubirii aproapelui ca pe tine
însuși, fără căutare la chipul omului. Aceasta
lege a dragostei este scara mântuirii noastre.
Cu cât urci mai sus pe ea, cu atât te afli mai
desfăcut de pământul păcatelor și mai aproape

de cerul nevinovăției feciorelnice.

„Precum în cer”, înseamnă încă *puterea de a îndrepta mintea și inima* către cele veșnice și a îndepărta cele trecătoare, prețuindu-le numai atât cât aduc folosința cea de nelipsit vieții. Ingerii și cei mântuiți au știut totdeauna că la tronul cerului nu se merge nici cu fâlnicia bogățiilor pământești, nici cu decorațiile trufiei câștigate prin încălcarea altora.

Când zicem, în taina rugăciunii: „Doamne, Doamne, fă bine și rânduește pe acest pământ, marea rânduială care este în cerurile Tale”, strigarea rugăciunii noastre este plină de cea mai înaltă râvnă ce se poate închipui. Căci cu adevărat ce poate râvni omul mai osebit în lumea aceasta, decât a pogori darurile și minunațiile cele de neînchipuit ale cerului pe pământ?

Ce poate omul oare dori mai de preț decât ca el însuși și semenul său deopotrivă să fie înțelept, bun, harnic, stăruitor, precum sunt în cer îngerii și sfinții!

Ce poate o mamă dori fiului ei decât să aibă parte de norocul și de prisosința, pe care o au pe vecie cei din cer care înconjoară slujind tronul celui Prea Înalt?

Ce poate oare dori un gospodar cu mintea luminată decât ca roada muncii sale să aducă bucurie și îndestulare fără sfârșit, cum bucurie și îndestulare aduce roada muncii îngerilor din ceruri?

Ce poate oare dori altceva înțeleptul decât ca rodul istovirii sale să lumineze spre mântuire mințile tuturor, precum luminează mântuitoarele se află în cerurile Domnului Dumnezeu?

„Precum în cer” înseamnă pace; pacea cea mare întru care nu se află mormintele celor înfrânți, nici columnele celor biruitori. Ci numai pacea — cea mare cât bolta cerului, din care toate cele bune isvorăsc.

Fără a desnădăjdui, cu puterea celui din urmă credincios, socotesc că intruparea a avea a celor din cer pe pământ se poate împlini pe dată. Trebuie numai ca tot omul, toată ființa să dorească cu adevărat aceasta și fără știre coborârea cerului pe pământ se va împlini.

Dacă fiecare ființă mare sau mică, puternicii cetăților și sâmbriașii nenumiți vor face altar în sufletele lor ca să primească pogorirea cerului în inimile lor; dacă tot omul va izgoni și smulge păcatul din vrerea lui netezind cu înțelepciune pofta numai atât trebuiește vieții; dacă oamenii pământului ar dori mai mult decât toate poftirile la un loc rânduiala lui Dumnezeu peste rânduielele celelalte, atunci minunea minunilor s'ar împlini a avea. Atunci ar pogori dintâi îngerii, apoi cetele celor aleși și în urmă însuși Domnul Dumnezeu cu slava Lui, între noi.

Cine poate închipui mărirea acelei zile fără de sfârșit? Cine nu dorește oare ca să fie părtaș la această pogorire de cer pe pământ?

Ajute Domnul ca cei ce slovenesc aceste rânduri să fie părtași zilei când pacea cea mare și darurile cerului se vor așeza spre fericirea tuturor și pe pământ. Ajute Domnul să se împlinească zisa rugăciunii: „Precum în cer așa și pe pământ.”

Preot GH. NOVEANU

IN ȘCOALA PROROCILOR

CINSTIREA PĂRINȚILOR

Cât de frumoasă e copilăria! Și cât de nevinovată! Toți ne aducem aminte de ea cu drag, mai ales când ne înclinăm spre bătrânețe.

Copilăria e scutită de griji — și așa și trebuie să fie. Copiii nu se gândesc decât la joacă și la celelalte bucurii mărunte. Și le au, fiindcă părinții lor se îngrijesc pentru ei, de toate cele trebuitoare vieții: și de mâncare și de îmbrăcăminte și de adăpost și de sănătate și de școală. Aproape întreaga lor zdroabă

și osteneală nu urmărește altceva decât fericirea copiilor. De-aci neîmputinată lor grijă pentru buna creștere — trupească și sufletească — a lor. De-aci alergările și ostenelele lor fără de sfârșit. De-aci durerile lor mute, despre cari copiii nu știu nimic decât când ajung mari.

Copiii sunt cea mai mare bucurie la casa omului. Dar și cea mai mare durere. Ca orice rod, ca orice odraslă. Văzuți-ați vreodată privirea curată și fe-

ricită în care-și învâluie o mamă odrasla dela sân sau din leagăn? Sau privirea îmbucurată, plină și de-o oarecare mândrie, cu care-și mângăie tata feciorașul? Pare că întreaga lor comoară e la sân sau în leagăn. Și totuși, copiii sunt și durere. Durere nsemnează nașterea lor, durere creșterea lor și durere despărțirea lor de părinți.

Orice durere e o jertfă, iar jertfa e vrednică de toată cinstirea oamenilor.

Știind unele ca acestea, ne vom încredința că Moise, marele proroc, avea toată dreptatea când săpa în tablele legii și porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe muma ta...”

Și tot știind unele ca acestea îi vom da dreptate lui Isus fiul lui Sirah să ne îndemne pe toți: „Cu toată inima ta cinstește pe tatăl tău și de durerile maicii tale să nu-ți uiți...” (7, 28). Că oricâtă cinstire și dragoste le-ai arăta, tot nu vei fi în stare să răsplătești decât o mică parte din iubirea și jertfa lor pentru tine. Așa ne învață și Mântuitorul, care în clipa dureroasei Sale despărțiri, a încredințat pe

Preacurata Sa Maică Apostolului Ioan, spunându-i: „Fiule, iată mama ta” (Ioan 19, 27).

Odrasle dragi ale neamului nostru, puneți la inimă aceste adevăruri sfinte și cinstiți-vă părinții, ca să piară vorba veche, că o mamă poate crește, cu ostenele sale, șapte copii, dar șapte copii nu-s în stare să crească, adecă să susțină la bătrânețe, o mamă.

D. P.

SFÂNȚA EVANGHELIE

DESPRE CREDINȚĂ

Felurite sunt chipurile prin care Hristos Domnul a arătat ucenicilor și nevoiașilor ascultători, puterea și roadele credinței.

S'a spus adesea că la temelie Noului Testament se află legea dragostei de aproapele, ca de tine însuși. Alți tâlcuitori au pus la începutul mântuirii neamului omenesc dragostea față de Dumnezeu. Da, noi credem, că începutul ori cărei mântuirii, începutul începuturilor este credința. Fără să crezi în Domnul Dumnezeu, în puterile și darurile lui, nu poți afla nici dragostea de aproapele, nici iubirea de cele sfinte.

Din sâmburele credinței cresc mlădițele mântuirii. Din puterea și izvorul credinței se fac minunile care îngenunche trufia celui rău și mântuiește pe cel ce caută cu adevărat pe Dumnezeu.

Sfânta Evanghelie în cele 4 feluri scrise de Matei, Marcu, Luca și Ioan la fel mărturisește că Isus Hristos a poruncit tuturor oamenilor mai întâi și mai întâi să creadă.

S'ar putea spune, fără smin-teală, că Dumnezeu a luat chip de om pentru ca să învețe neamurile stricate de păcatul necredinței, să creadă din nou. Strămoșul oamenilor Adam, a păcătuit pentru că N'A MAI CREZUT în porunca și sfatul lui Dumnezeu. ci s'a plecat la ispita satanei.

Prin necredință, ca printr'o fe-teastră spartă, intră toate relele

în noi. Cel mai mic ic băgat în inima credinciosului înveninează totul. De aceea diavolul în felurite chipuri caută să strice credința noastră, fie ademenind, fie mințind, fie stricând cu răutate mare lucrurile și roadele credinței noastre în Dumnezeu.

Atât de mare este puterea credinței în cel ce o are și o grijește, că poate zice muntelui să se mute și se va muta (Matei 17, 20).

Dar pe cât de mari sunt roadele credinței pe tot atât de rele sunt roadele necredinței.

Cine va zice oare, dintre semenii noștri de azi muntelui să se mute? Cine va cuteza dintre noi să zică: Doamne, eu cred fără sminteală și fără înpușinare în Tine? Ce om cu stare mai poate

NEGHINA CREDINȚEI

Starea actuală a bisericii*

Depănând mai departe firul gândurilor în legătură cu capitolul 20 din Apocalipsă, nu putem ajunge la altă socoteală decât aceia la care am ajuns în răvașul nostru din rândul trecut. Satana a fost prins de Mântuitorul și legat pentru „mii de ani”.

La aceasta ne îndreptățește

*) După „Împărăția de mii de ani” de Dr. V. Gheorghiu,

azi mărturisi că nu păcătuește cu necredința lui?

Povârnișul necredinței pe care s'a abătut lumea, nu-și poate afla întoarcere decât prin mare și îndelungă stăruință. Cei ce muncesc cu brațele să nu uite »că nu numai cu pâine va trăi omul« și să caute calea duhului. Cei ce robotesc cu mintea să nu uite că s'a zis cândva: »Eu sunt calea, adevărul și viața«. »Iar cei ce urăsc Sionul, să se teamă de mânia lui Dumnezeu«.

Am ajuns la vremea secerișului. Secerișul se va împlini și'n inimi ca și pe ogoare. Spicele cele bune vor fi date rodului mântuitor cu laudă, iară neghina va fi aleasă să se de focului. Nu trâmbițăm glasuri și vorbe știute. Trâmbițăm, în numele lui Hristos cel veșnic viu, secerișul cel mare al sufletelor. Aici nu va mai fi ascunziș și nici strămbătate. Pentru fiecare va fi cartea taptelor lui-și deschisă și singur se va putea oglindi spre bucurie sau spre scrâșnirea dinților.

E vremea marelui seceriș, omul ca și pasărea cerului să-și facă sălaș ca șarpele ispitei să nu se poată urca la inima cuibului său ca să-l otrăvească.

Să luăm aminte: făcând cele scrise în lege, urmând poruncile »vom zice muntelui să se mute și se va muta«. Și așa fiind, de cine ne vom teme? D. C.

și versetul 3 din acest capitol, care spune: „Și l-a aruncat (pe diavol) în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini acele mii de ani. După aceea trebuie să fie deslegat pentru puțină vreme”.

Din cuvintele de mai sus ale Sf. Ioan reesă că mai marele dracilor nici nu mai poate să umble pe pământ. Ceea ce face

să ne gândim că *adâncul* de care se face pomenire aici are forma unei încăperi, care se poate închide în așa fel, ca cei care sunt adăpostiți înăuntrul ei pierd orice putință de a intra în legătură cu cei de afară. Scopul pentru care s'a făcut

descopere iudeilor locul unde a fost îngropat trupul lui Moisi (Iuda 1, 9) încât a fost nevoit să între în luptă Arhanghelul Gavril, iar mai apoi în pustia Carantaniei, ispitind pe Mântuitorul Hristos (Mat. 4, 1—10). Reesă din cele mai sus că,

Evangelia Domnului, lumea s'a prefăcut încet, dar temeinic, într'un câmp de destelenire creștină, care a căutat să schimbe pe deaîntregul viața religioasă morală a oamenilor. Ce a fost înainte de cunoașterea Evangheliei Domnului, îngrozește pe un creștin de inimă. În unele locuri, copiii slabi erau aruncați de mici în prăpastie. Oamenii, care erau luați ca prizonieri de război, erau tratați ca animalele, dacă nu și mai rău. Stăpânul avea drept de viață și de moarte asupra lor; femeile desocotite și fără de niciun drept, bărbatul putând dispune de ele după cum îi dicta mintea.

Din cauza întuneciumii în care era ținută omenirea, o seamă de lucruri, erau decăzute în așa măsură, că îngrozeșc numai dacă te gândești la ele.

Sf. Apostol Pavel ne dă o icoană luminoasă în aceasta privință. Să-l ascultăm: „De vreme ce cunoscând pe Dum-

Spre biserică

lucrul acesta e de-a nu mai putea veni în atingere directă cu oamenii și a-i îndemna la rele, cum s'a întâmplat pe vremuri, când Satana a voit să

în trecut, puterea de a face rău a diavolului a fost cu mult mai mare decât în vremile noastre. Odată cu încetățenirea în lume a gândurilor mântuitoare din

scrisul la vorbirea noastră.

În epistola trecută ți-am arătat două căi și ți-am pus în față apa curățitoare și focul biruitor.

Te-ai temut de foc și ți-ai ales apă; te-ai înspăimântat de înfricoșata judecată de apoi și ți-ai ales ispășirea; te-ai înfricoșat de tina păcatului în care te-ai scaldat până acum și ai ales pocăința.

Mare pas ai făcut, fratele meu Gheorghieș și mântuitoare cale ai ales! Și ca să-ți lămuresc deplin ne-spusa bucurie ce ai săvârșit prin bărbăteasca ta hotărâre, de a te ridica din lumea păcatelor, îți voi îndruma cugetul tot la Sfânta noastră Lege, la cuvântul Domnului Hristos, scris prin pana Sfântului Evanghelist Luca, la capitolul 15, versul 7 și 10... „Așa se face bucurie și în cer înaintea îngerilor lui Dumnezeu, când un păcătos se pocăiește“.

Cum să nu mă bucur eu pământească ființă și neputincioasă făptură pentru întoarcerea ta la mântuirea cale, când chiar înaintea îngerilor lui Dumnezeu în ceruri se face mare bucurie? De ce mai multă bucurie pentru un păcătos care se căiește de faptele sale rele, decât pentru nouăzeci și nouă de dreți? Drept este lucrul acesta? Se bucură Dumnezeu și îngerii pentru păcat, pentru neleguire?

Nu iubitul meu frate, Dumnezeu și îngerii nu se bucură pentru păcat, ci pentru întoarcere, nu se bucură pentru neleguire, ci pentru schimbarea cugetului spre virtute și spre plinirea Legii Sfinte!

Pentru asta se bucură Tatăl și îngerii, așa precum vedem că se bucură părintele din pilda fiului ră-tăcit, pe care o scrie Sfântul Evanghelist Luca la cap. 15, vers 11—33.

FOIȘOARĂ

Scrisoare către un rătăcit

II.

Iubitul meu frate Gheorghieș,

Mare minune a săvârșit Dumnezeu pentru om la facerea lumii, când i-a dat minte slobodă și cuvânt, ca să-și poată împărtăși gândurile! Și mai mult decât atât, i-a dat darul scrisului și-al cititului.

Nu vezi tu ce minune este aceasta, ca dela o așa mare depărtare, să ne putem împărtăși unul altuia, toate gândurile și cugetările?

În adevăr, multe și felurite viețuitoare a făcut Dumnezeu pe pământ, în apă și în văzduh, dară nici uneia nu i-a dat minte și darul vorbirei; numai omului datu-i-a aceasta neasemuită binefacere.

Și ca o cunună neprețuită, i-a mai rupt Dumnezeu omului o scânteie din ființa Sa: sufletul.

Toate viețuitoarele celelalte se nasc, cresc și mor; fără să rămâie vreo urmă din ele, precum vedem că rămâne din noi oamenii.

Pentru aceasta omul a fost așezat din început, ca un conducător al întregii făpturi.

Și fiindcă omului i s'a dat acest neprețuit dar de conducător al întregii făpturi, această cinste de întâi stătător între celelalte viețuitoare i s'a dat și legea scrisă cum să conducă și cum să se conducă: *Sfânta Scriptură*.

Și acun, după ce-ți amintesc binefacerile și Legea dată de Dumnezeu omului, să ne întoarcem cugetul și

nezeu nu ca pe Dumnezeu l-au slăvit și nu i-au mulțumit, ci au rătăcit întru cugetul lor și inima lor cea neînțelegătoare s'a întunecat. Socotindu-se a fi înțelepți, au nebunit. Și au schimbat mărirea lui Dumnezeu celui nestricăcios cu închipuirile omului celui stricăcios și ale păsărilor și ale dobitoacelor cu patru picioare și ale celor ce se târăsc. De aceea Dumnezeu i-a și dat pe ei poftelor necurate ale inimii lor ca întreolaltă să-și spurce trupurile lor, ei care au întors adevărul lui Dumnezeu întru minciună și au cinstit și au slujit făpturii, iar nu Făcătorului, care este binecuvântat în veci. De aceea Dumnezeu i-a dat pe ei pradă unor patimi de ocară, căci femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea ce este împotriva firii, așisderea și bărbații, părăsind fireasca folosire a părții femeiești, s'au aprins întru pofta lor unul spre altul, bărbați cu bărbați săvârșind rușinea și astfel și-au

luat în ei înșiși răsplata ce li se cuvenea pentru rătăcirea lor. Și să se umple de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate, de pismă, de ucidere, de sfadă, de înșelăciune, de năravuri rele și să fie nepăsători, grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, lăudăroși, scormonitori de rele, neascultători de părinți, neînțelegători, călcători de cuvânt, neubitori, nemilostivi" (Romani 1, 18-31).

Astăzi Biserica Mântuitorului fiind pusă la adăpost de atacurile pe față ale celui rău se răspândește treptat în lume până când va ajunge să cuprindă lumea toată dela o margine a ei până la cealaltă.

Subliniind cele de mai sus, n'am voi să spunem că duhul cel rău n'ar mai avea azi putere asupra lumii. Satana nu mai pune predici pe față, așa cum făcea înainte de a fi ferecat în adânc, ci numai mijlocit, stârnind în om toate patimile

și poftele rele.

În potriva acestor ispite, creștinul trebuie să lupte, știind că Mântuitorul ori când poate să-i vină în ajutor. În acest înțeles avem să luăm și cuvintele din „*Tatăl Nostru...*” unde Mântuitorul învață să ne rugăm, zicând: „Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuește de cel rău”.

Diavolul va rămânea legat în adânc „mii de ani”. Cât de lungă poate să fie timpul aceasta, noi nu pntem ști. De un lucru însă putem fi siguri. Va fi îndeajunsă pentruca Evanghelia Domnului să se poată răspândi în cele patru părți ale lumii.

Deslegarea satanei după această perioadă de timp, cum se amintește la sfârșitul versetului 3, va fi pentru încercarea credinței. Nu va rămânea însă mult, pentrucă îndată după aceea vor urma alte lucruri pe care bunul Dumnezeu le-a fixat în legătură cu sfârșitul lumii (Mat. 24, 36).

Pr. AUG. FAUR

Eu ți-o spun în două cuvinte, tu iubitul meu frate citește-o în întregime, căci aceasta și încă altele vreo două, sunt cele mai frumoase parabole spuse de Domnul Hristos, cât a viețuit pe pământ.

Fiul din pildă, este omul cel păcătos, care într-o clipă de slăbiciune omenească și din lumesco cuget, se desparte de iubitul său tată și de casă, adică de biserică și prin nesăbuita viață și desfrâu, risipește bogăția darului dat de Dumnezeu și se nefericește.

În nenorocirea în care singur se afundase, îi mai licărea o singură nădejde, o scânteie de speranță: tatăl, pe care cu nechibzuința și cu ușurința îl părăsise la plecare, casa în care văzuse lumina zilei, și din al cărei prag, îl petrecuse cu lacrimi desnădăjduite părintele său.

Într-o clipă luase necugetata hotărâre care l'a nefericit și tot într-o clipă, chibzuiește ispășirea întoarcerii: „...„Scula-mă-voi și mă voi duce la tatăl meu și voi zice: Tată! greșit-am la cer și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău, fă-mă ca pe unul din argații tăi”.

Vezi fratele meu Gheorghies, că fiul își da bine seama după viața petrecută în desfrâu și nelegiuire, că nu mai era vrednic să stea în aceeași cinste pe care a avut-o la tatăl său, și s'ar fi mulțumit să-l primească ca pe un argat.

Dar tu crezi că părintele său după ce l-a văzut de departe și după ce s'a apropiat, l-a muștrat pentru viața lui pătrăcută în desfrâu și fărădelegi? Nu l-a muștrat frate Gheorghies, că era tata milostiv și nu judecător, nu l'a certat pentrucă nu-l lăsa inima lui de părinte. Ba mai mult „...„Tatăl a alergat de a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat mult...”, l-a iertat și l-a

îmbrăcat din nou în haina dumnezeiască a harului, punându-l iarăș cu părinteasca bucurie, în cinstea de fiu.

Fiecare dintre noi ne vedem chipul în pățania fiului rătăcit, fiecărui ne-a fost dat să gustăm din amarul pahar al păcatului, binecunoscând, că: „nu este om care să fie viu și să nu greșească”, toți putem cădea însă și toți ne putem ridica dacă vrem. Păcatul este un vierme care ne roade sufletul, și-l ruinează, precum boala ne macină carnea.

Dar este oare leac contra acestui vierme? Este frate Gheorghies, un leac mai bun decât leacul pe care ni-l dau medicii pentru boalele trupului, un leac dăruit de Dumnezeu! Leacul acesta, vindecă fără să lase urmă, cu n de nenumărate ori lasă leacurile omenești și de vrei să-l ști pe numele lui adevărat, leacul acestui lel de boală, numită păcat, este numai *pocăință*, și dorința de reîntoarcere la casa vieții, *la biserică*.

Dar pentru ca leacul să-și arate toată puterea lui tămăduitoare asupra sufletului tău, trebuie să-ți scriu mai pe larg, cum să-l folosești, trebuie să-ți dau pildele Sfinților, care l-au probat cu minunata pricepere și înțelegere și apoi să tragi învățătură mântuitoare sufletului tău.

Rădicare, mântuire, tămăduire și pocăință este dar numai pe acest pământ; când am trecut pragul vieții este numai judecată.

Și pentru asta, îndemnul meu fierbinte, este să grăbești împlinirea sfatului „...„Căci nu știm nici ziua nici ciasul, în care va veni Fiul Omului...” și numărate ne sunt zilele fiecărui, când „sufletul se va muta acolo de unde și ființa și a luat, până la obșteasca înviere...”

Preot IORDACHE TEODOR

DIN LUMEA LARGĂ...

„Fratele Împăratului“

Intr'o zi, un împărat eși la plimbare. Un cerșetor se luă după el, rugându-se să-l miluească cu ceva.

Împăratul nu-i dăte nimic și vru să treacă înainte. Cerșetorul nu se da bătut, ci ținându-se de el îi spuse:

— Împărate, ai uitat se vede că Dumnezeu e tatăl nostru al tuturor. Ai uitat că suntem frați și că tot ce avem trebuie să împărțim între noi.

Când auzi vorbele astea, împăratul se opri zicând:

— Adevărat vorbești, cerșetorul! Frați suntem și trebuie să ne ajutăm unul pe altul.

Și-i dăte un ban de aur.

Săracul luă banul și adăugă:

— Prea puțin îmi dai, împărate. Asta ți-e împărțeala cea frățească? Eu știam că e pe din două, și, că ai o grămadă de saci, plini cu bucăți de aur, mie mi-ai dat numai una. Cum se face asta?

— E drept, ce spui tu: ți-am dat numai o bucată, și eu am saci plini. Dar, ia gândește-te câți frați mai am. Fă socoteală, că trebuie să le dau și lor câte una, și vezi atunci: nu-i dreaptă împărțeala?

L. Tolstoi

Cât prețuește omul

Se spune că Alexandru Machedon cuceritorul lumii, după ce a gătat cu Por împărat și ceilalți crai și împărași, a ajuns și la poarta raiului și a cerut intrare. Însă un glas i-a răspuns dinlăuntru: „O, Alexandre împărate, pentru tine nu este loc aici. Ca să

poți intra aici, trebuie altfel de vitejii decât cele ce le-ai făcut pe pământ“... „Și ce să fac, Doamne, ca să pot intra aici“? — a întrebat Alexandru. Ținecâpățina acesta — i-a zis atunci glasul întinzându-i o căpățina de om mort — du-o acasă și taină mare vei afla întrânsa“.

Împăratul Alexandru a luat căpățina, a plecat cu ea acasă și a strâns pe toți înțelepții din împărăția sa să afle taina căpăținei. Dar nimeni nu putea afla taina ei. Un lucru însă îi umplea de uimire pe toți: căpățina era grea, și tot mai grea se făcea. O pusereă la cântar, și nimic nu trăgea cu ea la cântar. Alexandru puse aur mult, puse toate comorile sale să țină la cumpănă cu căpățina, dar căpățina era mai grea decât toate comorile sale. Toți

se frământau ce oare ar însemna acest lucru.

Atunci sosi un învățat venit din mari depărtări. El luă o mână de țărână, o aruncă peste căpățina și căpățina îndată se ușură. „Vei afla, Alexandre împărate — grăi atunci învățatul — că această căpățina te închipuie pe tine însuși; închipuește trufia și lăcomia ta cea fără margini... Tu nu te mai sature de prăzi, de comori și împărății, dar ca mâine vei muri și atunci o mână de țărână va acoperi toată trufia ta toată lăcomia și comorile tale“...

Împăratul Alexandru înțelese acum taina căpăținei... sfârși cu prăzi și războaiele iar când muri, lăsă cu limbă de moarte să-i fie lăsate mâinile afară din sicriu să vadă lumea că nimic nu poate duce în cealaltă lume din comorile sale pământești.

TE ROCI TU ?

Un suflet plin de lumină scrie undeva: „Viața fără rugăciune nu va fi nici odată fericită, pentru că este o viață fără Dumnezeu“.

ciune este asemenea cu o casă pustie, plină de păianjeniș, locuită numai de pasările întunericului.

Niciodată un suflet care nu se știe

Rugăciunea are darul de a face să picure în suflet, neîncetatul isvor al bucuriei, iar sufletul din care nu se înalță spre ceruri glas de rugă-

ruga, nu va ști ce-i fericirea, chiar de ar avea toate bogățiile pământului.

Prin rugăciune noi ținem legătura

cu Tatăl din ceruri, iar când nu ne mai rugăm, aceașta legătură se rupe și noi rămânem singuri, părăsiți, într'o lume plină de suferință.

Rugăciunea, ca să aibă putere de-a ne face fericiți, nu e de-ajuns s'o bolborosăm numai din buze. Ea rodește numai când isvorește din „inimă înfrântă și smerită“, din adâncul dragostei, ce trebuie s'o avem către Dumnezeu, înălțându ne spre ceruri cu getele, pe aripile de vultur ale credinții. Altfel fiind făcută, ca o pasăre cu aripile frânte, ea se prăbușește frântă la pământ.

Câte suflete și azi, sunt gata să se prăbușească în prăpastia desnădejdiei, când un glas le îndreaptă privirea în sus, îndemnându-i: „*Strigă spre mine și eu îți voi răspunde.*“ (Ieremia 33, 3).

E glasul profetului, prin gura căruia Duhul Sfânt vorbește, învățându ne să ne rugăm.

Dar tu, tu iubite frate care citești aceste rânduri, te rogi tu?

Știu că ești frământat — ca orice pământean — de multe necazuri și dureri, la poarta casei tale și a sufletului îți bat multe ispite. Cu ce le învingi pe toate? Că de ai alergat la fii oamenilor, ai rămâne cutremurat văzându-i cum și ei se sbat în valuri și mai grele decât a tale, parcă. Și atunci nu știi dacă ai alergat la Dumnezeu cerșindu-I ajutor.

E adevărat, cu trupul nu vei putea. Trupul rămâne legat de acest pământ din care a fost zidit, dar prin rugăciune, sufletele noastre se înalță la Dumnezeu — ca porumbea din corabia lui Noie — pogorându se stâlp de întărire, nădejdea.

Iar în rugăciunile noastre, dascăli să avem pe sfinții proroci, a căroră rugăciuni s'a înălțat spre ceruri ca o flacăra de foc, pogorând pe pământ întotdeauna, dumnezeiasca milă.

Protos. Iustinian Chira

Vorbe înțelepte

Cuvintele sunt ca pânza de paianjen; pentru cel deștept sunt o armă; pentru cel prost o cursă.

Cine e lângă ceaun, ușor se umple de funingine.

AXION

de ȘT. I. NENIȚESCU

*Cuvine se cu-adevărat,
Născătoare Fecioară;
Cuvine-se cu-adevărat,
Astăzi, mâne și iară:*

*Cuvine-se cu-adevărat,
Slava să Te tot cânte;
Cuvine-se cu-adevărat,
Dururea să cuvânte.*

*Cuvine-se cu-adevărat,
Ingeri să Te slăvească;
Cuvine-se cu-adevărat,
Oameii să-Ți dăruiască.*

*Cuvine-se cu-adevărat,
Ție să Ți se'nchine;
Cuvine-se cu-adevărat,
Maica „Porții de bine“.*

*Cuvine-se cu-adevărat,
Astăzi, mâne și iară;
Cuvine-se cu-adevărat,
Născătoare Fecioară.*

Sfântă muncă

*Sfântă muncă e aceea
Ce răsplată 'n ea-și găsește.
De 'nțelegi tu asta — cheia
Fericiri tale-o ții.
Urgisit de toți să fii,
Tu de-apururea iubește,—
Iar ca să trăiești în pace
Nimic lumii să nu-i cei —
Binele te 'nvaț a-l face
Ca albina mierea ei*

AL. VLAHUȚĂ

Sfaturi practice la felurite trebuințe

Sunt vaci, cari la muls nu stau deloc liniștite, ci dau mereu cu piciorul. Unii știu un singur mijloc: băta sau biciul. Aceasta însă nu vindecă năravul rău, dimpotrivă, căci vaca se face spărioasă și se arată foarte neliniștită îndată ce vede că intră un om în grajd. Un mijloc practic pentru a o liniși e următorul: luăm o bucată de pânză — poate fi un sac vechiu — o muim bine în apă rece și o punem peste crucea spinării la vacă.

*

Sunt boi, chiar vaci, cari împung fără nici o pricină. Vitele de felul acesta sunt cu adevărat primejdioase, pentru că niciodată nu ne putem feri destul de ele. Iată cum a încercat un agricultor (plugar) să le desvețe de năravul acesta rău: din când în când le-a aruncat cu putere apa dintr'un ciubăr în față, mai ales când le scotea la pășune. Intrebunțând mijlocul acesta de mai multe ori, vita s'a lăsat de nărav. Apa să i-o arunce în cap proprietarul, sluga sau servitoarea, adevă ceice au de lucru cu vita.

*

Toți cunoaștem primejdia, când avem de-a face cu un cal, care se arată sălbatic când e dus la potcovit. Cele mai multe mijloace recomandate pentru liniștirea lui nu sunt îndestulitoare, băiaia îl sălbătăcește și mai tare. E destul însă să-i ținem la nas o cârpă stropită cu ulei de pătrânjel și calul se liniștește numai decât.

„ZEFIR“ S. A.

INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. — Telefon: 19-77.

Inreg. Cam. Com. Nr. 341/947, Fsoc.
Nr. de ordine 250. Serv. Econ. Z/6.

VINDE:

Tămâie și Luminări

Pentru ca vermi să nu stice fasolea. — Mare plăcere au vermi de unele legume, mai cu seamă de fasole. Pentru a-i depărta și a putea să păstrăm bine fasolea, să punem în sacul sau grămada de fasole crenguțe de cimbru. Mirosul tare a cimbrului, alungă orice vierme.

Ce să crezi?

Crede, că precum Dumnezeu a făcut toate cu înțelepciune, tot așa cărmuiește și îndreptează toate spre binele făpturilor.

Crede, că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, prin patimile sale și prin moartea sa pe cruce ne-a răscum-părat din moartea veșnică și căceice cred în El nu vor muri, ci vor moșteni viața fericită.

Crede, că păstorii Bisericii lui Hristos sunt puși de Duhul Sfânt și că lor li-s'a dat în Biserică, dela întemeietorul ei Iisus Hristos, puterea cea mântuitoare de-a legă și deslega păcatele oamenilor.

Cum să trăiești?

Să ai pururea în inima ta frica lui Dumnezeu și nu uita, că Dumnezeu e protutindenii cu tine.

Să nu uiți, că toate bunătățile de cari te folosești tu și toate bucuriile îți sunt dăruite de Dumnezeu și de aceea mulțumește-i Lui.

Acasă să nu te lenevești niciodată, ci roagă-te lui Dumnezeu dimineața și seara.

Nu uita, că Dumnezen pe toți ne-a osândit să muncim în viața aceasta; de aceea, în orice stare te-ai afla, de bogăție sau sărăcie, muncește cu stăruință și fugi de lene; căci lenea totdeauna a fost și este mama sărăciei și a tuturor relelor.

† NICODEM
Patriarhul Țării († 1943)

„ZEFIR“ S. A.
INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. — Telefon: 19-77.
Inreg. Cam. Com. Pr. 341/947, Fsoc.

CUMPĂRĂ ORICE CANTITĂȚI
Rășină de Brad

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Treeratul este pe terminate. Recoleta a fost în acest an bună, și după toate semnele vom avea pâine îndestul. Ca bună dovadă că Guvernul a hotărît să mărească porția (rația) de pâine cuvenită fiecărui om și să îmbunătățească felul pâinii.

Colectarea cerealelor decurge asemenea prielnic sub grija celor puși să vegheze adunarea cotei datorită statului.

Recolta de sfecă și semințe de floarea soarelui este asemenea foarte bună și se socotește că vom avea zahăr și ulei destul pentru toate nevoile noastre.

Din străinătate (Argentina) ne-au sosit două vapoare cu piei crude care acum se prelucră în fabricile noastre scoțând bocanci și ghete pentru toți. Pentru că se află destulă talpă, guvernul a hotărît să nu se mai fabrice încălțăminte de gumă (cauciuc) care nu-i sănătoasă.

Academia Română, cea mai înaltă adunare de oameni aleși din țara noastră s'a prefăcut în Academia Republicii Populare Române, aducând în sfatul ei oameni noi români și străini.

Scăderea prețurilor. Datorite muncii deosebit de harnice și bune chivernisiri a Statului, s'a putut lua hotărîrea de a se scădea prețurile la multe lucruri de mare trebuință ca: albituri, ghete, pâine și fierărie.

Așa mergând munca și silința tuturor aduce folos la toți.

ÎN STRĂINĂTATE

La Moscova s'au sfătuit împreună cu Generalisimul Stalin miniștrii Angliei, Franței și Americii. Ei caută o înțelegere despre felul cum trebuie să ocărnuiasă orașul Berlin și Germania care se află sub ascultarea lor. De mai bine de-o lună miniștri țării din Apus se adună în conferințe la Moscova pentru a pece-tuii această rânduială.

În Grecia luptele între cele două tabere sunt în toi. Când luptele conținesc la granița albaneză (Munții Gramos) se aprind în Salonic și Atena.

Armata democrată face zi de zi cuceriri noi.

În America grevele se țin lanț. De curând au lăsat lucrul și 1500 de muncitori dela fabricile care fac bomba atomică.

În alte părți muncitorii din porturi nu vor să încarce vapoare și la fabricile de motoare asemenea s'a lăsat lucru.

În Italia muncitorii de pe ogoare au hotărît să ceară sporirea sâmbriei și au amenințat cu încetarea lucrului dacă nu li se dă cât se cuvine.

În Ierusalim s'a aprins din nou focul războiului dintre Arabi și Iudei. Cu tot armistițiul subscris de cele două părți Arabii atacă din nou.

AVIZ

Aducem la cunoștința studenților dela Academia Teologică ort. rom. din Cluj, că examenele din sesiunea Septembrie se vor ținea între 20-30 Septembrie. Și anume: examenele anuale dela 20-30 Sept., examenul I general în 27-28 Sept., examenul II general în 28-30 Sept.

Dispozițiile privitoare la începutul noului an școlar se vor anunța imediat după reorganizarea învățământului teologic.

Rector:
Prot. stv. Dr. L. G. MUNTEANU
p. Secretar:
Preot GH. NOVEANU

„Renașterea“ adaus pentru popor
abonamentul: 300 lei pe un an.
150 lei pe 6 luni.

Redacția și Administrația: CLUJ, Piața Malinoschi 18, Consiliul Eparhial. Cont C.E.C. 40975.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj